

Ordet ble menneske

Tekst: Håvard Kjøllesdal
havardkj@gmail.com

Juleevangeliet gir oss fortellingen om Jesusbarnet som ble født i en stall og lagt i en krybbe. I denne artikkelen, setter vi denne enkle sannheten i sentrum. Jesus, som er Guds sønn fra evighet av, kom inn i verden som et barn i kjøtt og blod, født av jomfru Maria. Sannheten om at Jesus ble kjøtt og blod er avgjørende for å forstå Guds plan for menigheten.

Jesus skaper enhet

Brødre, jeg formaner dere i vår Herre Jesu Kristi navn at dere må vise enighet. La det ikke være splittelse blant dere, men la alt komme i rett stand, så dere har samme syn og samme tanke. For det er blitt meg fortalt, mine brødre, av Kloes folk, at det er stridigheter blant dere. Jeg sikter til at noen av dere sier: «Jeg holder meg til Paulus», andre: «jeg til Apollos», «jeg til Kefas» og «jeg til Kristus». Er da Kristus blitt delt? Var det kanskje Paulus som ble korsfestet for dere? Eller ble dere døpt til Paulus' navn?

(1 Korinterbrev kapittel 1, vers 10-13)

I dette avsnittet leser vi at Paulus skriver til en menighet som er preget av partisinn og splittelse. Noen holder seg til Peter, noen holder med Paulus, andre med Apollos, og andre igjen sier de holder seg til Kristus. Alle disse holdningene ødelegger enheten og bringer splittelse. Om vi bare forholder oss til kristne ledere uten å forholde oss til Jesus som har gitt oss til menigheten, skaper vi

splittelse. Når vi er etterfølgere etter mennesker, lytter vi bare på de folkene som mener det samme som oss, og som vi selv liker best. Vi tar imot dem fordi vi liker dem, ikke fordi vi tror Jesus har gitt dem til oss og taler til oss gjennom dem. Like mye splittende er det med de menneskene som bare vil forholde seg til Jesus og ikke til kristne søsken, som jo er Jesu kropp. Slike mennesker går bare sin egen vei, de hører ikke på andre kristne, og går glipp av det mest sentrale i Guds plan for verden, nemlig at Jesu liv blir kjøtt og blod gjennom en stadig voksende menighet. Sann kristendom omfavner hele Jesus, både hodet som er i himmelen, og kroppen hans på jorden. Derfor skriver Paulus til dem i slutten av kapittel 3 at:

Derfor må ingen rose seg av å være tilhenger av noe menneske. For alt hører dere til, enten det er Paulus, Apollos eller Kefas, verden, liv eller død, det som nå er eller det som kommer – alt er deres. Men dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til.

Å ta imot Jesus på en rett måte handler altså om å ta imot både hodet i himmelen og kroppen på jorda. Da blir vi ikke slike som lager partier og splitter opp Guds menighet, men vi tar imot Jesus gjennom alle de søsken Gud gir oss. Alt fra de brødre og søstre som nettopp har kommet til troen, til de lederne Gud har gitt til menigheten.

Mer enn det naturlige!

Selv de menneskene som møtte Jesus fra Nasaret i hans liv på jorden, hadde ofte vanskelig for å se at han var Guds sønn. Veldig mange av de som møtte han så ikke annet enn en tømmermanns sønn fra Nasaret. Vi leser fra Markus 6,1 og fremover:

Siden gikk han derfra og kom til sitt hjemsted, og disiplene fulgte ham. Da sabbaten kom, begynte han å lære i synagogen. Alle som hørte ham, var helt overveldet og sa: «Hvor har han dette fra? Hva er det for en visdom han har fått? Og slike mektige gjerninger som han gjør! Er ikke dette tømmermannen, sønn av Maria, bror til Jakob,

**«Jesus var ingen
omreisende predikant som dukket
opp i kristne møter
og samlinger og gjorde tjenesten
sin fra en plattform
med forsamlingen
på en drøy armlengdes avstand. Må-
ten Jesus lærte disiplene på,
var å invitere dem inn i livet sitt»**

Joses, Judas og Simon? Og har vi ikke søstrene hans blant oss?» Og de ble forarget og avviste ham. (Mark 6.1-3)

Det hadde vært naturlig å tro at Jesus ville bli best mottatt på det stedet han kom fra. På mange måter var han jo bygdas store sønn: han som helbredet de syke og brakte håp til nasjonen om at Guds rike kom nær. Men selv om den allmektige Guds sønn stod levende foran dem, var alt de så en vanlig landsbymann. De så Jesus, de kjente mora hans, de kjente personlig halvbrødrene og halvsøstrene hans. Men alle disse ytre menneskelige tingene hjalp dem ikke til å se at Jesus var Guds sønn. Å se at den evige, allmektige Gud handler i verden gjennom mennesker i kjøtt og blod er en utfordring for det naturlige mennesket. Å ta imot Guds velsignelse gjennom mennesker starter med å se at Gud ble menneske i Jesus fra Nasaret. Når vi oppdager denne sannheten om Jesus, begynner vi å omfavne det Gud gjør gjennom mennesker på andre områder også. Apostelen Johannes sier det på denne måten i første Johannesbrev:

***«Å se at den evige,
allmektige Gud handler i verden
gjennom mennesker
i kjøtt og blod
er en utfordring
for det naturlige mennesket»***

Om noen sier at han elsker Gud, men likevel hater sin bror, da er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror som han har sett, han kan ikke elske Gud som han ikke har sett. (1.Joh 4.20)

Det går ikke an å elske den usynlige opphøyde Gud i himmelen, og ikke elske kristne søsken på jorda. Det første tegnet på vår kjærlighet til Jesus, er at vi begynner å elske de som bærer hans liv på jorda, nemlig våre kristne brødre og søstre.

Oppdraget

Når Jesus gir disiplene sine misjonsbefalingen, setter han fokus på at Ordet skal bli menneske. Oppdraget fra Gud er å gjøre folkeslag til Jesu disipler. Nasjonene skal være etterfølgere av Jesus. Disiplene skulle forkynne evangeliet, døpe mennesker og lære dem å holde Jesu ord. Å gjøre mennesker til disipler er å arbeide for at Ordet blir kjøtt og blod i verden. På hvilken måte skulle dette skje? Det hadde Jesus allerede tydelig vist dem i tre år. Jesus var ingen omreisende predikant som dukket opp i kristne møter og samlinger

og gjorde tjenesten sin fra en plattform med forsamlingen på en drøy armlengdes avstand. Måten Jesus lærte disiplene på, var å invitere dem inn i livet sitt. I Johannesevangeliet kapittel 1 leser vi om hvordan det første Jesus gjør i møte med de 2 første disiplene sine er å invitere dem hjem til seg. Relasjonen deres var ikke livsfjern, men nær og personlig.

I Markus evangeliet kapittel 1 leser vi om at Jesus blir med hjem til Peters hus. Jesus møter familien hans, og demonstrerer Guds kjærlighet for Peters svigermor. På mange ulike måter ser vi at Jesus åpnet livet sitt for disiplene sine. Jesus spiste sammen med dem, møtte mennesker sammen med dem, inkluderte dem i bønnelivet sitt og lot dem få del i det presset han opplevde i forkant av korsfestelsen. Under alle de ulike omstendighetene de møtte så lærte han dem å leve et liv der ordet fra Gud blir kjøtt og blod.

I apostelgjerningene 20 vers 31 og utover leser vi om Paulus som tar farvel med menigheten i Efesos. Han sier:

Våk derfor og husk på at jeg natt og dag i tre år ikke holdt opp med å formane hver eneste en med tårer. Og nå overgir jeg dere til Gud og hans nådeord, som kan oppbygge dere og gi dere arven sammen med alle dem som er blitt helliget. Jeg har aldri vært ute etter sølv eller gull eller klær fra noen. Dere vet at med disse mine hender har jeg vært med og skaffet meg og mine medarbeidere det vi trengte.

Paulus hadde grepet det sentrale i evangeliet. Han nøyde seg ikke med å holde prekener eller skrive bøker, men han hadde sett at evangeliet måtte leves ut i kjøtt og blod. Derfor var han personlig involvert med mennesker. Han hadde formanet hver eneste en av dem med tårer på kinn. Han hadde gitt dem Guds ord. Han hadde brukt hendene sine til å arbeide, slik at både han selv og medarbeiderne hans hadde mat og klær, og på den måten hadde han lært dem det Jesus hadde sagt om at det er bedre å gi enn å få. Når menigheten skulle ta farvel, var det med tårer og varme omfavnelser. De tok ikke farvel med en livsfjern leder, men med en nær og dyrebar venn, en åndelig far.

**«Når menigheten
skulle ta farvel med Paulus,
var det med tårer
og varme omfavnelser.
De tok ikke farvel
med en livsfjern leder,
men med en nær og dyrebar venn,
en åndelig far»**

Åpenbaring som fører til robust og raus kristenliv

«Og dere,» spurte han, «hvem sier dere at jeg er?» Da svarte Simon Peter: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.» Jesus tok til orde og sa: «Salig er du, Simon, sønn av Jona. For dette har ikke kjøtt og blod åpenbart deg, men min Far i himmelen. Og det sier jeg deg: Du er Peter; på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den (Matt 16.15-17)

I dette avsnittet hører vi hvordan Jesus spør disiplene om hvem folk sier han er. Når Peter har avlagt rapporten fra mannen i gata, vender Jesus spørsmålet til disiplene sine og spør, men dere - hvem sier dere at jeg er? Da svarer Peter det som er den mest sentrale åpenbaringen et menneske kan få: Du er Messias, den levende Guds Sønn! Peter hadde sett forbi de ytre tingene. Han så ikke Jesus bare slik et menneske ser han, men fordi Gud hadde åpenbart det for han, så han at Jesus fra Nasaret var mer enn en tømmermann, mirakelmann eller en stor profet. Han var den evige Guds sønn, Livet fra Gud, Ordet som var blitt menneske. Og det er denne åpenbaringen av Jesus som er fundamentet som han bygger menigheten sin på. Guds menighet er mennesker som har sett Jesus, og som sammen realiserer Guds plan om at ordet blir kjøtt og blod i livene deres.

*«Han så ikke Jesus bare
slik et menneske ser han,
men fordi Gud hadde
åpenbart det for han,
så han at Jesus fra Nasaret
var mer enn en tømmermann,
mirakelmann
eller en stor profet.
Han var den evige Guds sønn,
Livet fra Gud,
Ordet som var blitt menneske»*